

Hồi Thứ Sáu

THẦN VIÊN SƯ PHỤ

Lão hòa thượng cười nói:

– Trâu rừng con, ai là sư phụ ngươi, lão hòa thượng này không thèm ăn đồ thừa của kẻ khác đâu, ngươi bái nó làm thầy đi.

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ Bạch Viên.

Long Bình nghe nói máu giận trào sôi, vội đứng dậy không thèm quỳ nữa. Quay lại, thấy Bạch Viên đang nhe răng nhìn chàng cười tựa như nó hiểu tiếng người vậy. Long Bình thầm nghĩ:

“Ta là người lẽ nào lại đi lạy loài súc sinh làm thầy”? Nghĩ như vậy, chàng định quay lại phản đối. Nào ngờ, lão hòa thượng cùng ba vị sư bá đã biến mất từ bao giờ. Rõ ràng không thấy họ đi ra cửa như vậy nhất định là đi vào bên trong.

Đang lúc dậm bước vào bên trong tìm kiếm bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng, Bạch Viên đã tung người đứng chắn lối đi của chàng, lại còn hoa chân múa tay ra dấu bảo chàng cúi lạy bái sư.

Long Bình xì một tiếng, bữu môi nói:

– Đồ súc sinh ngu người ma cũng đòi làm thầy ta. Đừng có nằm mơ.

Bạch Viên như có linh tính hiểu được tiếng người, nghe chàng nói như vậy bất giác nổi giận, giơ trảo chop vào mặt chàng, Long Bình cũng nóng mặt nghĩ bụng:

“Ta tuy võ công có hạn, đối với bọn ma đầu như Bách Hoa bà bà thật không phải là đối thủ nhưng đồ súc sinh như ngươi thì đừng hòng ăn hiếp Long Bình này!” Song chưởng giơ cao một chiêu Vô Hình Chưởng đánh ra. Bạch Viên không thèm tránh né gì cả.”Bùng” một tiếng, lãn tron một chưởng ngay giữa ngực. Có điều nó bị một chưởng mà coi như không, ngay cả thân hình cũng không nhúc nhích ngược lại Long Bình bàn tay tê dại, cánh tay như muốn rời khỏi thân hình như đánh vào tường đồng vách sắt vậy. Long Bình há hốc miệng kinh hãi nhìn sững Bạch Viên!

Trong khi đó bàn tay to xù lông lá của Bạch Viên chop xuống đỉnh đầu chàng. Long Bình hoảng sợ vội tung người né tránh nhưng nào có tránh kịp.

Thân hình vừa bốc lên khỏi mặt đất thì cổ đã bị nắm cứng. Bạch Viên nắm cổ chàng giơ lên như nắm cổ một con gà rồi đè xuống đất, cứ như thế giơ lên đè xuống tám lần, mỗi lần đè đầu chàng giật xuống đất nghe một tiếng thật lớn, như vậy cuối cùng nó cũng dùng vũ lực cường bức được Long Bình làm lễ bái sư.

Long Bình tức tối vô cùng, nhưng bị đối phương nắm chặt cổ, tay chân trở nên yếu ớt vô lực, toàn thân mềm nhũn, thì chống cự thế nào được?

Tiếp đến, Bạch Viên vẫn xách cổ chàng nhốt vào một gian thạch thất vừa chật chội vừa tối tăm, như muốn bắt chàng sám hối vậy.

Vừa thoát khỏi bàn tay lông lá của Bạch Viên, nơi đan điền của chàng chân khí lại tập trung như cũ, toàn thân khí huyết lưu thông dễ dàng, chứng tỏ không bị thương tích gì.

Long Bình chạy quanh quan sát tứ phía. ngoài cánh cửa sắt đã khóa chặt ra thạch thất kín bưng không có cả một cái cửa sổ cỡ con, muốn thoát thân thật còn khó hơn lên trời.

Long Bình chửi thầm:

“Con quái vật lông dài kia. Trừ phi người cầm tù ta suốt đời trong thạch thất này, nếu thả ta xuống núi, sẽ có ngày Long Bình này luyện thành tuyệt học, thù này nhất định phải trả!” Long Bình hậm hực ngồi xuống đất dưỡng thần, bỗng thấy trên vách đá có khắc rất nhiều hình khỉ.

Ngạc nhiên chàng chú mục quan sát, thấy hình khắc các tư thế của con khỉ không giống nhau, cái đứng cái ngồi, cái khom lưng lại có cái lộn ngược chân lên trời, đầu dưới đất.

Long Bình thử bắt chước một vài tư thế, cảm thấy bên trong thâm ảo vô cùng, có điều cũng không khó hiểu lắm. Long Bình mừng rỡ định theo hình vẽ tập tiếp, bỗng chợt nghĩ ra làm như vậy không khác nào tình nguyện làm đồ đệ của con khỉ lông trắng kia.

Liên quay mặt đi không thèm nhìn nữa.

Nhưng vách đá kia cũng khắc đầy những hình khỉ, nhìn lại bốn bên vách đá chỗ nào cũng có những đồ hình. Vốn tính cao ngạo đã quyết định không nhìn là không nhìn, bèn nhắm tịt mắt lại điều tức luyện công.

Không biết bao lâu sau, bỗng nghe tiếng cửa đóng lại, Long Bình mở mắt nhìn ra thấy có một giỏ thức ăn để gần nơi cửa. Lúc đầu Long Bình định không thèm ăn cơm uống nước của kẻ thù, nhưng suy nghĩ một hồi nếu không chịu ăn uống đói chết thì chỉ thiệt thân mà thôi, suy hơn tính thiệt một hồi thấy tốt nhất là cứ ăn no, rồi tính sau, kẻ anh hùng ngộ biến phải từng quyền Thế là giỏ giỏ lấy thức ăn ra chén sạch.

Khoảng nửa ngày sau, cánh cửa sắt lại mở ra. Bạch Viên đi vào Lúc này Long Bình đang luyện bốn chiêu Hoàn Thiên, Phá Thiên, Kinh Thiên, Chấn Thiên của sư phụ Cửu Đầu Điều Hồ Hư.

Bạch Viên nhìn chàng nhăn răng cười cười, đột nhiên hấn xuất chưởng nhằm đầu chàng, vai chàng kích tới. Long Bình nào ngờ thân thủ của hắn lại nhanh nhẹn dường ấy, không kịp né tránh bị một chưởng văng ra xa hơn trượng.

Chỗ bị trúng chưởng tuy không cảm thấy đau đớn gì, nhưng lúc rơi xuống đất mông đụng mạnh vào nền đá đau tê tái. Long Bình nổi sùng tung người đứng dậy

chửi lớn:

– Đồ súc sinh! Người lại đây!

Vượt trắng quả nhiên hiểu được tiếng người, tiến lên mấy bước, lại một chưởng nữa kích tới, Long Bình hơi nghiêng người trầm cổ tay xuống đánh ngược lên một trào. Chàng không dám xuất chưởng đánh lên người nó chỉ thi triển song trào đã luyện leo vách đá năm nào. Đá núi rắn chắc như vậy con bị chàng bấu thủng đừng nói chi da thịt, chẳng lẽ da thịt nó cứng hơn đá?

Không ngờ một trào của chàng chộp vào khoảng không, vai trái lại bị trúng một chưởng, thân hình văng xa hơn trượng. Rõ ràng lúc này chàng đã tránh khỏi chưởng của đối phương nào ngờ vẫn bị đánh trúng. Sự tình làm chàng ngẩn người ra quên cả đau.

Bạch Viên hai lần xuất chưởng đắc thủ cả hai, không dừng lại thêm trong thạch thất, đặt giỏ cơm xuống lập tức quay người đi ra.

Long Bình thấy Bạch Viên ra tay, một chưởng bình thường không có gì đặc biệt vậy mà không tránh khỏi.

Tức tối vò đầu bứt tai tự mắng mình vô dụng.

Bỗng chàng nhớ lại, chiêu thức của Bạch Viên thi triển lúc nãy thấy quen quen. Suy nghĩ một hồi chàng mới tỉnh ngộ, thì ra đó là chiêu thức mà chàng đã bắt chước diễn thử theo hình trên vách đá.

Vội vàng chạy lại chỗ vách đá tìm thử, quả nhiên chiêu thức đó có khắc trên vách đá. nhưng có một loạt mười hai chiêu thức khác nhau.

Thì ra một chưởng trông thật bình thường hấn đánh ra lại ẩn giấu mười hai thể biến hóa hơn Cửu Thiên Công của Cửu Đầu Điều Hồ Hư sư phụ, tới ba thể biến hóa. Tránh sao chàng tránh không khỏi một chưởng của hấn.

Long Bình nghĩ thầm:

“Nếu mình học thuộc từng chiêu của hấn rồi nghĩ cách hóa giải thì hấn làm gì đánh trúng mình!” Tìm được giải pháp hay chàng mừng rỡ vô cùng, nhưng vốn căn bản võ công của chàng không cao thâm lắm, thì làm sao nhìn qua nhớ hết, lại nghĩ cách hóa giải được. Muốn như vậy trước tiên phải từng chiêu một học thuộc rồi từ đó mới nghĩ ra cách hóa giải hoặc đánh lại.

Vốn không muốn học võ công của kẻ thù, nhưng để đối kháng với hấn thì không học không được, chàng đành cố tự an ủi:

“Ta chỉ vì muốn sáng tạo ra một pho chưởng pháp này để đối phó với hấn nên bắt buộc đi phải học pho chưởng này. Như vậy cũng không thể coi là học nghề của hấn được”. Long Bình vốn thông minh hơn người lúc Bạch Viên đến lần thứ hai, không những chàng đã học thuộc hết mười hai thể biến hóa mà còn nghĩ được thể phá giải.

Lần này Bạch Viên vừa bước vào thạch thất đã xuất chiêu đánh tới, vẫn một chiêu bình thường như cũ.

Long Bình cười nhẹ, búng người lên cao, thò tay phải ra. Hai ngón trở và giữa nhắm mắt đối phương đâm tới.

Đây là dĩ công vi thủ.

Bạch Viên ngạc nhiên không ngờ chàng xuất một chiêu độc như vậy, chưa kịp phản ứng bỗng nghe Long Bình cười lớn trụ chiêu trầm mình xuống, chân vừa chạm đất, liền thi triển Hoàn Thiên nhất thức, chỉ thấy chàng xoay người một vòng xuyên qua dưới nách đối phương, chuyển ra sau lưng.

Bạch Viên kêu “Thọt” lên một tiếng không thấy thân hình nhích động, đánh ngược ra sau một chưởng.

“Bốp” một tiếng trúng mông Long Bình, làm chàng lại té bò ra đất chàng thất vọng vô cùng. Chờ Bạch Viên đi khỏi, chàng lại tìm trên vách đá chiêu thức đánh ngược ra sau lưng.

Cứ như vậy ngày nào cũng như ngày nấy, mỗi ngày chàng bị đánh trúng một chưởng, chàng cũng học được một chiêu đồng thời sáng chế ra một chiêu hóa giải. Hình khỉ trên vách đá có tới mấy trăm nhưng đến khi Long Bình học xong đếm lại chỉ thấy có ba mươi sáu chiêu cả thảy. Sau khi học hết ba mươi sáu chiêu khắc trên vách đá chàng vẫn không chống cự nổi Bạch Viên, Bạch Viên lại nắm cổ chàng nhốt vào một thạch thất khác. Gian thạch thất này cũng tương tự như gian kia. Bên vách đá cũng khắc đầy những hình khỉ.

Đến lúc này Long Bình mới tỉnh ngộ, bấy lâu nay võ công của chàng tiến bộ rất nhiều, rõ ràng là nhờ học được ba mươi sáu chiêu khắc trên vách đá. Cứ như vậy có khác gì theo Bạch Viên học nghệ.

Nhìn các chiêu thức khắc trên vách đá thấy còn cao thâm hơn các chiêu thức bên kia nhiều. Xem ra Bạch Viên này tuy không phải là người nhưng võ công của hắn cao thâm khôn lường, còn xa hơn các tay võ lâm cao thủ, bái hắn làm thầy cũng đâu có gì thương tổn đến sĩ diện.

Trong lòng chàng hối hận vô cùng, tổ tiên của loài người nghe đâu cũng là vượn, thế thì sao lại phải xem hắn là đồ súc sinh hạ tiện? Trong lòng hối hận, Long Bình quì phủ phục dưới chân Bạch Viên, thành tâm nói:

– Sư phụ đại nhân, đệ tử biết tội rồi!

Bạch Viên nhăn răng cười, miệng kêu khét khét không ngừng tay chân múa tay ra chiêu cao hứng lắm, hắn kéo tay Long Bình chạy thẳng ra ngoài.

Hai thầy trò chạy ra khỏi cổng chùa. Thấy ánh dương rạng rỡ, cỏ non xanh mướt, thì ra trời đã sang xuân Long Bình tính toán ngày tháng, chàng bị nhốt trong thạch thất thấm thoát đã hơn một tháng.

Bỗng Bạch Viên nhìn chàng che miệng khít khét tay chỉ chỉ qua phía sau cổng

chùa. Thì ra ở đó có một hồ nước thiên nhiên, Long Bình bước qua nhìn xuống hồ, mặt nước in hình chàng, tóc rối như tổ quạ. bộ đồ dính đầy máu giờ đã rách nát, mặt mày lem luốc như vừa dưới bùn mới bò lên. Nhưng chàng thấy giờ chàng đã cao lớn lên nhiều, thân thể cường tráng khỏe mạnh khác xa với thằng bé Long Bình ốm yếu ở Liên Hoa Phong dạo nọ.

Bỗng Bạch Viên không nói lời nào tiến tới sau lưng xách chàng ném thẳng xuống nước.

Bấy lâu nay không được tắm rửa nhân cơ hội nay chàng cởi bỏ bộ quần áo dơ, kỳ cọ khắp người, chỗ chàng tắm nước đục cả một khoảng rộng.

Chờ chàng tắm rửa xong lên bờ, bộ quần áo cũ rách đã biến mất tung chỉ thấy một bộ thanh y trang nhã để trên bờ. Long Bình không cần khách sáo lấy bộ đồ mới mặc vào, bộ đồ vừa khít thân chàng. Long Bình lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Con khỉ lông dài này tuy võ công cao cường nhưng quyết không thể biết chọn cho mình một bộ đồ vừa vặn như vậy. Việc này nhất định do lão hòa thượng cà khổ với ba vị bá bá an bài!” Nhìn lên vẫn thấy Bạch Viên nhẩn nhẩn nhó nhó nhìn, chàng liền hỏi:

– Sư phụ, vị đại sư phụ với ba vị bá bá của đệ tử đâu?

Bạch Viên lắc đầu ra hiệu không biết, rồi chỉ sợi dây mây bắc ngang qua vực thẳm.

Long Bình lại hỏi:

– Họ đã đi hết rồi sao?

Bạch Viên lập tức gật gật đầu xác nhận lời nói của chàng! Thấy ba vị bá bá đã bỏ đi lòng chàng cũng bồi hồi xúc cảm nhưng chỉ thoáng qua rồi thôi. Từ đó về sau chàng ngày theo Bạch Viên luyện tập, có hấn bên cạnh làm mẫu chàng tiến bộ càng nhanh. Trăng tròn rồi lại khuyết, xuân qua thu về, Long Bình ở trên núi thâm thoát đã ba năm...

Lúc này đang là mùa đông, mây xám từng cụm trên bầu trời, hoa tuyết từng chùm từng chùm bay lác đác, trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng xóa trải dài đến vô tận.

Hôm ấy Long Bình đang luyện kiếm trong đại điện, chàng tuy luyện kiếm chiêu nhưng trong tay chỉ cầm một cành cây khô bằng ngón tay. Chiêu thức xuất ra kinh phong veo veo nghe lạnh mình, Bạch Viên sư phụ đứng cạnh quan sát gật đầu liên liên tỏ vẻ vừa ý lắm.

Chờ chàng biểu diễn xong pho kiếm, Bạch Viên liền bước tới, đưa cho chàng ba tập sách mỏng, Long Bình tiếp lấy giở ra xem, trên các quyển sách đề “Kim Điện Kiếm Pháp”, “Điều Phong Thần Câu”, “Vũ Sư Tuyệt Chiêu”. Thì ra đây là khẩu quyết tuyệt chiêu, danh chấn thiên hạ của ba vị sư bá để lại cho chàng!

Long Bình giở từng quyển từng quyển xem qua một lượt, tuy các chiêu thức

ghi trong đó không thâm ảo vì diệu bằng võ công của chàng đã học ba năm nay, nhưng mỗi pho đều có sở trường riêng, nhất thời không thể nói hết được.

Long Bình lúc này tuyệt học đã thành, công lực cao thâm đầu óc càng thêm sáng suốt bội phần, các chiêu thức của ba vị bá bá chàng xem qua một lượt đều nhớ như in. Bạch Viên sư phụ đứng cạnh chờ chàng xem song lập tức lấy lại, vò mạnh song chưởng, ba quyển sách vụn ra như cám, bụi giấy tung bay theo gió lạnh.

Ngay lúc đó bỗng Bạch Viên chấn động thân mình, đôi mắt trừng trừng nhìn ra cổng, dáng điệu kinh ngạc bội phần.

Long Bình biết có chuyện lạ xảy ra vội bứt tức ngưng thần nghe ngóng, nhưng bên ngoài cổng chùa.

Ngoài tiếng gió lạnh hu hu nào có âm thanh gì đặc biệt! Nhưng nháy mắt sau bỗng nghe tiếng chân bước trên tuyết nghe “Soạt soạt” cực nhỏ.

Long Bình ngỡ lão hòa thượng cùng các vị sư bá trở về, trong lòng cả mừng, phóng mình ra cửa chùa nghênh đón. Bỗng Bạch Viên kêu lớn một tiếng tung người lên nhanh như chớp đứng chặn trước cửa.

Long Bình vội vàng dừng lại nếu không nhờ nội công thâm hậu, tuyệt nghệ siêu quần thì đã đâm thẳng vào lưng Bạch Viên rồi.

Véo! Véo! Véo! Mấy tiếng xé gió kinh người, một đám ngân quang bay thẳng vào mình Bạch Viên lập bộp. Nhưng Bạch Viên mình đồng da sắt như đã luyện thành kim cang bất hoại nào có xem mấy thứ ám khí ấy ra gì.

Long Bình lúc này mới tỉnh ngộ, trách sao Bạch Viên sư phụ lại xông lên trước chắn lối đi của chàng, thì ra là muốn lấy thân làm lá chắn cho chàng. Nếu không có Bạch Viên sư phụ thì Long Bình không dễ dàng gì tránh được mớ ám khí ấy, rồi không những bị thương còn mất mạng cũng chưa biết chừng.

Bạch Viên tay chân khuấy động không yên, găm gờ nhỏ nhỏ trong cổ họng ra dáng tức giận cực điểm có điều vẫn chưa chịu xông ra khỏi cửa.

Long Bình ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Lẽ nào sư phụ cũng sợ kẻ mới đến”? Lần thứ hai, chàng điểm chân lên mặt đất tung người bay ra khỏi cổng.

“Véo, véo”, lại một trận mưa ám khí xé gió bay tới ám khí lần đầu tránh không khó, nhưng đến đợt thứ hai muốn tránh không dễ dàng rồi.

Chỉ thấy chàng bình tĩnh song thủ đồng thời giờ đồng bắt tây hươ trên múa dưới, thoáng chốc thi triển tuyệt kỹ bắt ruồi bắt hết loạt ám khí bắn tới, tiếp đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt tuyết.

Bỗng nghe một tiếng “Ừ” nhỏ nhỏ, Long Bình định thần nhìn lại, bên ngoài ba trượng một lão già hình dung cổ quái, nửa mặt bên trái đỏ tía như mào gà. Nửa bên phải lại đen xì như lọ chảo, hai nửa phân ra bên đen bên đỏ rất đều đặn đến

sống mũi cũng nửa đỏ nửa đen. Một con mắt của lão trợn trừng, xanh lè như mắt rắn lấp lánh tinh quang. Một bên môi văng ngược để lộ hàm răng nhọn lỏm chồm trắng toát như răng sói, ống tay áo bên phải để thông dài chấm đất, dưới nách bên trái kẹp một cây thiết quai trượng đen nhánh.

Thì ra lão cũng giống Vũ sư Thường Đồng bá bá, chỉ có một chân, có điều đáng mạo của lão khác hẳn.

Long Bình vốn rất to gan vậy mà nhìn lão cũng không khỏi giật mình, trong dạ hồi hộp không yên.

Bỗng Long Bình cảm thấy hai bàn tay lạnh toát, xòe tay nhìn thử rõ ràng là mấy hòn băng nhỏ chưa kịp tan hết. Thì ra ám khí của lão là mấy hòn băng vụn. Phát hiện này làm chàng kinh dị không ít.

Điều chàng kinh dị không phải lão dùng băng làm ám khí bởi vì một người võ công đã luyện đến mức hỏa hầu có thể bẻ hoa ném lá đả thương người thì lấy băng làm ám khí cũng là sự thường. Điều lạ lùng ở đây là làm cách nào lão vừa lượm tuyết vừa ném ra liên tục như vậy Long Bình còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì bỗng giọng cười âm âm lành lạnh như tiếng quỷ khóc nơi địa phủ, nói:

– Người đâu? Còn chưa chịu mau mau giao ra?

Người? Người nào? Trên đỉnh núi này ngoài chàng với Bạch Viên sư phụ ra còn ai nữa đâu?

Long Bình là người thông minh cơ trí, năm ấy ở Bạch Mã Hồ chàng hãy là một đứa nhóc chưa biết võ công vậy mà Điện Tẩu Cam Bạch Thủy còn không hỏi được điều gì nơi chàng, giờ đây chàng đã luyện thành một thân tuyệt nghệ lẽ nào lại ngoan ngoãn trả lời đối phương? Tâm cơ chuyển động, lập tức cười lạnh nói:

– Các hạ tự tiện xông vào cấm địa. có biết đáng tội gì không?

Chàng không những không trả lời đối phương, vừa mở miệng đã buông lời vắn tội! Xú lão cất tiếng cười quái dị, từ mặt lão toát ra những tia sáng lạnh người.

Long Bình giật mình nhìn lại, lão đâu còn là lão già độc nhãn nữa.

Nguyên lúc đầu lão nhắm một mắt, giờ mới mở to trừng trừng!

Long Bình quan sát kỹ thấy hai mắt lão một to một nhỏ, một cao một thấp. Con mắt lớn to như chuông đồng, con mắt nhỏ như mắt rắn, lại nữa hai mắt cao thấp chênh nhau gần một tấc.

Mắt lớn lão mở ra. mắt nhỏ lập tức nhắm lại, như thay phiên nhau, một con làm việc một con nghỉ ngơi vậy! Con mắt lớn của lão đặc biệt tinh quang ngời ngời, nhìn như muốn đốt cháy đối phương. Long Bình thấy con người lão càng nhìn càng thấy quái dị không khỏi có cảm giác sờ sợ.

Bỗng nghe lão cất giọng âm trầm nói:

– Đồ ranh con miệng con hôi sữa. không biết trời cao đất dày là gì nếu không

mau mau giao người ra thì đừng trách lão phu không nói trước.

Long Bình thấy lão lớn lối mở miệng ra là mắng người trong lòng đã nổi giận. Năm nay chàng đã mười bảy tuổi, vóc dáng cao lớn nghi mạo phi phạm vậy mà lão dám gọi chàng là ranh con miệng còn hôi sữa! Bất giác chàng buông tiếng cười lạnh trả miếng:

– Lão quái dị dạng kia. Tuổi tác chồng chất trên đầu mà còn hơn chó con mới rời vú mẹ. Người không biết đây là thiên môn bản tọa. nào phải là nơi người đến đây khua môi múa mép, chắc người chán sống rồi mới đến ghẹo thiếu gia?

Long Bình mồm mép hơn người, ứng đáp nhanh nhẹn sắc bén khiến lão giận đến mặt mày biến sắc, bên đen càng đen bên đỏ càng đỏ.

Con mắt to như chuông đồng của lão sát khí bốc lên ngàn ngút, quai trượng trong tay lão nhích động, một đám tuyết xé gió chụp lên đầu chàng!

Long Bình chợt hiểu ra. Nguyên lão dùng quai trượng vít tuyết công địch, thảo nào lão có thể phóng liên tục mà không cần cúi xuống lượm tuyết.

Long Bình không thềm tránh né, chu miệng thổi một hơi dài, đám tuyết bay tản mất tăm. Chợt thấy một vùng đen trước mặt, kèm theo tiếng kinh phong veo véo nhằm đầu chàng ập xuống.

Long Bình không ngờ lão quái âm độc đến mức này, dụng kế dương đông kích tây làm phân tán sự chú ý của chàng để rồi từ thỉnh không kích xuống.

Kinh hãi bội phần, Long Bình vội dùng thế “Thiết bản kiên” ngã ngửa người ra sau trườn người ra xa hơn trượng tránh thế công của địch.

Chàng chưa kịp đứng vững quái lão đã như bóng với hình, bóng quai trượng thấp thoáng, lại một chiêu nữa từ trên cao chụp xuống.

Long Bình nào dám dùng đôi tay bằng xương chống đỡ thiết trượng, bất đắc dĩ lại nghiêng người, lần thứ hai thối lui tránh chiêu.

Nào ngờ quái lão một khi ra tay, thâm độc khôn lường, không chờ chàng dừng lại lấy hơi, lần thứ ba.

Múa tít quai trượng công tới miệng không ngừng kêu lớn:

– Ranh con vô tri, mở miệng lớn lối không biết xấu, hôm nay cho người biết lợi hại của Âm Dương Phán Tề đàn chủ.

Long Bình liên tiếp thối lui hai lần vẫn chưa thoát khỏi thế hạ phong trong lòng đã ngấm kinh hãi.

Gần ba năm trở lại đây, ngoài những lúc luyện võ công với Bạch Viên sư phụ ngày nào cũng chạy nhảy chơi đùa với Bạch Viên khắp núi, khinh công thân pháp cũng tinh tiến nhiều. Nào ngờ lần đầu tiên lâm địch, muốn thoát thân cũng không được. Trong lúc thập phần nguy cấp đành giở chiêu thức khinh công mới học được là “Vạn Biến Phật Ảnh” để thoát thân.

Chỉ thấy đầu chàng dao động, phải trái trước sau, chân phải vẽ một vòng, tức thì xuyên qua vùng trường ảnh của đối phương nhẹ nhàng đáp xuống mặt tuyết cách xa gần hai trượng.

Nguyên “Vạn Biến Phật Ảnh” này là bộ pháp cực kỳ thâm ảo mà chàng nghĩ ra được lúc bị nhốt trong thạch thất đạo nọ, với trí thông minh thiên phú cộng thêm hơn trăm ngày mài mò khổ luyện, cuối cùng nó cũng cứu chàng trong phút thập tử nhất sinh này. Ngày trước tuy đã luyện thành nhưng chàng chưa hiểu hết được những khả năng huyền diệu của nó. Giờ này trong lúc nguy khốn, chợt động linh cơ, mang ra áp dụng, nào ngờ hiệu quả vượt ra ngoài sức tưởng tượng.

Lại nói về quái lão tự xưng là Âm Dương Phán Tề đàn chủ là một thuộc hạ đắc lực của Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên. Thanh Long Giáo là giáo phái thế lực mạnh nhất, cao thủ đông nhất trong ba tà giáo thế lực trùm vũ nội. Lão này nguyên họ Tề tên Phi, bởi lão lòng dạ độc ác, hạ thủ vô tình nên được giao trọng trách chấp chưởng hình đàn.

Lúc này lão thấy Long Bình ở trên không dùng tay bắt ám khí – phóng ám khí bằng quai trượng là một tuyệt kỹ thành danh của lão, đã biết chàng tuy còn trẻ tuổi nhưng bản lĩnh hơn người, chắc đã được cao nhân chỉ điểm. Nên lúc xuất thủ liền dụng kế thanh đông kích tây, liên tiếp mấy chiêu sát thủ. Mắt thấy rõ ràng chàng đã vô phương tránh khỏi quai trượng của lão.

Nào ngờ bỗng thấy đối phương thân hình xiêu vẹo như người say rượu, đột nhiên thoát khỏi vùng trượng phong dày đặc. Làm lão bất giác nhìn sững chàng như thấy khủng long xuất hiện không bằng.

Long Bình đã an nhiên thoát hiểm, trong lòng cả mừng bèn giả bộ ra vẻ như không có việc gì xảy ra mỉm cười nói:

– Lão quái vật, thiếu gia thân làm chủ, lấy lễ nhường tam chiêu nếu người còn không biết trời cao đất dày mau cuốn khỏi chốn này, thì đừng trách bốn thiếu gia hạ thủ không lưu tình!

Âm Dương Phán Tề Phi vốn sinh ra hình dung đã cổ quái, xấu xí hơn người nên bình sinh rất ghét ai nói đến bề ngoài của mình, nào ngờ Long Bình phạm ngay vào điều cấm kỵ ấy, mở miệng là kêu “Lão quái vật”, Thử hỏi lão làm sao mà nhịn được.

Lại nữa rõ ràng mắt thấy chàng vô phương hoàn thủ, liên tiếp ba chiêu chỉ có thối lui né tránh, giờ lại khua môi múa mép nói nhường tam chiêu, làm lão càng giận sôi gan, thất khiếu như muốn ra lửa. Lão gầm lên rung động cả núi:

– Súc sinh! Không cần nhiều lời! Tiếp chiêu!

Độc cước nhún nhảy, thiết quai trượng cuốn gió, vạch một vòng đen ngang trời, lại một lần nữa hùng hổ tiến chiêu.

Long Bình tuy đã luyện thành một thân tuyệt học, nhưng lại thiếu kinh

nghiệm lâm trận, lúc này hơi sơ suất đã bị địch chiếm thế thượng phong, bản thân cố gắng lắm mới thoát hiểm, giờ nào dám chần chừ. Song chưởng huy động, lúc chưởng lúc chỉ, thân hình đi động thật nhanh lúc phải lúc trái thoát đông thoát tây, dùng song chưởng quyết đấu với quài trượng của lão.

Âm Dương Phán Tề Phi huy động quài trượng, khí thế oai mãnh vô cùng, độc cước điểm nhẹ nhàng trên tuyết, lúc tiến lúc lui trông bình tĩnh vững chắc thật không thua gì người có đủ hai chân. Chỉ có tay áo bên phải của lão, chốc chốc lại phát lên, kinh phong ào ào áp đảo đối phương, lạ một điều thủy chung vẫn không thấy lão thờ bàn tay ra ngoài.

Hai người quần thảo nhau một hồi, thoáng chốc đã trao đổi bốn năm mươi chiêu, chỉ thấy hai bóng người thấp thoáng xoắn tít lấy nhau kinh phong ào ào, từng đám bụi tuyết tung bay mù mịt. Nhưng trong trường đấu, chu vi khoảng hai trượng vuông, không thấy một bông tuyết nào rơi xuống được, hoa tuyết lác đác đầy trời vậy mà vừa bay đến gần đã bị kinh phong đánh bật đi, hòa vào đám bụi tuyết xa xa bên ngoài.

Bạch Viên đứng ngoài lược trận, thủy chung vẫn không ra tay tương trợ, lúc này Long Bình ngộ hiểm hẳn cũng không màng như muốn xem thử ba năm luyện tập thành tựu của chàng đến đâu.

Một lúc sau, chưởng qua trượng lại đã gần trăm chiêu. Âm Dương Phán Tề Phi tuy không thể đánh bại được Long Bình, nhưng chàng muốn tiến lại gần lão cũng không được, rõ ràng hai bên thế lực cầm đồng, trận đấu càng lúc càng ngoạn mục. Nhưng Âm Dương Phán Tề Phi tay cầm quài trượng, ngược lại Long Bình hai tay không đối địch như vậy đúng ra phải nói võ công chàng cao hơn lão một bậc mới phải.

Âm Dương Phán Tề Phi không thể tưởng tượng được võ công của Long Bình lại cao thâm dường ấy, chiêu số đánh ra trông nhẹ nhàng nhưng quá hiểm dị thường, song chưởng múa may hóa giải hết các thế tiến công của lão, đã vậy chốc chốc đông một chưởng tây một trào làm lão không gỡ hết sức bình sinh tấn công được. Cứ như vậy hai bên giằng co đến hơn trăm chiêu mà Long Bình vẫn chưa thấy dấu hiệu mệt mỏi.

Lão thân là đàn chủ một đàn của Thanh Long Giáo vậy mà không thắng nổi một thanh niên chưa từng nghe tiếng trên giang hồ, thử hỏi còn mặt mũi nhìn ai trên chốn giang hồ.

Thế là không kể gì đến tiếng thị phi chê cười là lớn ăn hiếp bé, lão gỡ hết tuyệt học ra. Quyết sống mái một trận.

Long Bình đang kịch đấu bỗng ngửi thấy mùi tanh hôi bốc lên mũi, đồng thời trong bóng đen của quài trượng thấy thấp thoáng có ánh màu xanh. Ngưng mục nhìn kỹ thì ra đó là một chiếc mỏ neo, phía đuôi chia thành bốn nhánh, ngoài đầu nhọn bên trong lại có gai xóc ngược, màu xanh biếc, hiển nhiên có tẩm chất kịch

độc.

Thì ra cánh tay phải của lão đã bị tàn phế nên thay vào đó một chiếc mỏ neo, có thể huy động trên dưới phải trái theo ý muốn, chiếc mỏ neo này dùng để tấn công địch. Nếu đối phương không may bị móc trúng thì nhất định bị kéo ra một mảng thịt chứ không phải chơi, hơn nữa nơi đầu nhọn lại có tấm chất kịch độc, quả thật là một thứ binh khí tàn độc hiếm thấy.

Lúc đầu Long Bình không hiểu ý đồ của đối phương đến đây làm gì, giờ thấy rõ đối phương ra tay hiểm độc quyết không phải người chánh phái, bất giác chàng nổi trận lôi đình gầm lên một tiếng liên tiếp như long ngâm, chiêu thức hoàn toàn biến đổi, quái chiêu liên tiếp xuất thủ, chưởng phong véo véo rợn người, thoáng chốc bức Âm Dương Phán Tề Phi thối lui liên tiếp. Nguyên lúc đầu chàng chưa vận toàn lực, chỉ sử dụng một pho “Tiên hầu chưởng” tức ba mươi sáu chiêu khắc trong thạch thất mà chàng học được lúc mới lên núi để nghênh địch. Vì vậy Âm Dương Phán Tề Phi mới biết đối thủ mình mang tuyệt nghệ võ công cao thâm khôn lường, lão không phải là đối thủ của chàng.

Người đời có câu:

“Kẻ thức thời mới là tuần kiệt!” Âm Dương Phán Tề Phi không dám ham đấu, tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách, lão liền điểm quai trượng xuống đất vút một đám tuyết làm ám khí phóng thẳng vào mặt Long Bình. Long Bình vỗ nhẹ một chưởng đám tuyết bay tứ tán. Chàng như chim bị nã giờ thấy cây cong nên vồ một chưởng tan đám tuyết rồi dừng tay phòng bị sợ đối phương bất thần xuất một độc chiêu gì đó.

Nào ngờ, Âm Dương Phán Tề Phi dĩ tiến vi thoái, thấy Long Bình vừa lơi tay vội vàng tung người thối lui, thân hình lão trôi lên sụp xuống hai lần liên tiếp đã thấy đến chỗ dây mây khô rồi.

Nhưng lão vẫn chưa bỏ đi ngay, quay đầu nhìn Long Bình căm hận, nói:

– Tiểu súc sinh! Nhớ lấy! Thanh sơn vô cái, lục thủy trường lưu. Từ nay về sau Thanh Long Giáo ta với ngươi quyết không đội chung trời!

Dứt lời tung người lên nơi dây mây khô treo lơ lửng giữa hai đỉnh núi, cầm đầu chạy thẳng.

Long Bình không biết Thanh Long Giáo là giáo phái nào, thế lực ra sao, đang lúc cao hứng nào có coi lời hăm dọa của lão vào đâu, cười ha hả nói:

– Lão quái vật! Đây không phải là nơi ngươi muốn đến thì đến muốn đi thì đi! Tục ngữ có câu “Bánh ít đi bánh qui lại,” ngươi cũng ném thử một chiêu Tuyết hoa ám khí của thiếu gia xem!

Dứt lời cúi người bốc một nắm tuyết dưới đất, tiện tay nén chặt. Lúc phóng ra biến thành mấy chục viên băng. Bổng Bạch Viên giơ tay cách không đánh ra một chưởng, chưởng phong tạt ngang đánh dạt mở ám khí tuyết của chàng. Long Bình

ngạc nhiên, nhưng Bạch Viên đã nhìn chàng xua tay ra dấu như bảo chàng không nên đánh kẻ cùng đường. Tuy Bạch Viên không phải là loài người, nhưng tâm tính lại thuần lương vô cùng, Long Bình thấy lòng dạ mình hẹp hòi, bất giác xấu hổ cúi đầu không dám nhìn lên.

Một lúc sau chàng nhìn lên thấy bóng dáng Âm Dương Phán Tề Phi đã biến thành một chấm đen nhỏ xíu ở bờ vực bên kia. Thoáng chốc lão lên bờ rồi mất dạng vào cánh rừng.

Chờ bóng lão khuất hẳn, Bạch Viên bỗng rồi rít vẩy chàng lại rồi chỉ chỉ sang bên kia bờ vực.

Sống chung với Bạch Viên mấy năm trời, mọi cử chỉ ra hiệu của Bạch Viên chàng đều thông thuộc, rõ ràng sư phụ bảo chàng sang bên kia bờ vực thám thính động tĩnh.

Long Bình lấy làm lạ trong lòng nghĩ thầm:

“Đối phương đã đi mất rồi còn qua bên đó xem giống gì nữa”? Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không dám nói ra. Bởi Bạch Viên sư phụ không biết nói tiếng người, cho dù có hỏi thì cũng không thể biết thêm được gì, chỉ bằng vâng mệnh sang bên đó xem rồi tùy cơ ứng biến? Thế là không nói tiếng nào, chàng tung mình lên chiếc cầu treo lơ lửng giữa lưng trời, chạy như bay sang bên kia bờ vực.

Phút chốc đã đến nơi thấy trên mặt tuyết cạnh đầu chiếc cầu treo có một vệt đen màu tím bầm Long Bình đến gần xem kỹ thì ra là máu.

Long Bình giật mình, quả nhiên có người lên núi chứ không phải Âm Dương Phán Tề Phi kiếm cơ nói càn Nhưng, người này rõ ràng bị thương khá nặng, làm sao có đủ khí lực chạy sang bên kia bờ vực được?

Rõ ràng người này trong lúc nguy cấp sinh cơ trí, bày bố nghi trận gạt Âm Dương Phán Tề Phi chạy sang bên kia. trong khi đó hẳn ở bên này tìm kế thoát thân Long Bình mỉm cười nói một mình:

“Hôm nay lão quái vật gặp vận rủi!” Vừa nói chàng vừa quét mắt quan sát xung quanh.

Bỗng đằng sau một tảng đá lớn, Long Bình thấy giống như có một người đang ngồi bó gối, tuyết đã phủ lên khắp người hắn, chỉ thấy lơ mờ còn đáng dấp con người.

Long Bình cứ tưởng người đó đã đào tẩu, ai ngờ vẫn còn ẩn thân trên núi, vội vàng phủ tuyết phủ trên đầu trên mặt hắn.

Đối phương là một thư sinh trạc mười bảy, mười tám tuổi, mặt trắng xanh, không còn huyết sắc, đôi môi tím lại vì lạnh. Tuy vậy vẻ mặt hắn vẫn toát lên vẻ tuấn tú vô cùng. Nhìn lại thấy phía bên trái chỗ hắn ngồi máu đọng lại thành một đám lớn, thì ra hắn bị thương nơi đùi trái.

Long Bình sờ tay nơi mũi đối phương thấy còn hơi thở, hơi thở tuy rất yếu nhưng chứng tỏ hãn còn sống, có thể cứu được, liền vội ôm xốc hãn dậy chạy như bay về chùa! Bạch Viên chứng như sớm biết có người bị thương, đã đốt sẵn một đồng lửa giữa đại điện ngồi chờ, thấy Long Bình ẵm nạn nhân vào đặt xuống cạnh đồng lửa lập tức tiến đến giơ tay đặt ba ngón tay lên cổ nạn nhân, giống như thầy lang thăm mạch vậy.

Nhưng Bạch Viên vừa chạm vào tay chàng thư sinh vội buông ra thối lui mấy bước, Long Bình ngạc nhiên vội hỏi:

– Sư phụ! người này còn cứu được không?

Bạch Viên vừa chạy ra xa vừa xua tay lia lịa. Trông mặt hãn vừa khổ sở vừa như kinh sợ điều gì đồng thời ra hiệu bảo chàng lập tức mang nạn nhân ra khỏi chùa.

Long Bình kinh ngạc nghĩ thầm, thiếu niên thư sinh này cũng là người võ lâm, xem dáng mạo hãn cũng là người danh môn chính phái, cớ sao thấy người sắp chết không ra tay tiếp cứu. Nếu thương thế của hãn thật không còn thuốc chữa thì cũng không thể bỏ hãn ngoài trời như vậy. Làm thế hóa ra muốn hãn chết sớm hơn.

Tâm niệm còn đang miên man bỗng nghe một tiếng rên nhỏ phát ra từ đôi môi tím ngắt của thiếu niên thư sinh, đồng thời thấy dáng như hãn hô hấp mạnh hơn đôi chút!

Long Bình thấy như vậy cả mừng vội vàng ôm chặt hãn, lấy chân khí thuần dương của mình đẩy khí lạnh âm hàn nhiễm vào nội tạng đối phương ra! Đồng thời, liếc mắt nhìn về phía Bạch Viên, như ngầm nói:

“Người ta đã tỉnh lại rồi, sư phụ lại cho rằng vô phương cứu chữa. Xem ra y đạo của người con phải khổ công nhiều!” Nào ngờ, Bạch Viên nhìn chàng xua tay lắc đầu càng dữ, đôi mắt càng lộ vẻ kinh sợ, như gặp phải khắc tinh không bằng! Đến lúc này Long Bình kinh ngạc vô cùng, vội nói:

– Sư phụ, người sao vậy? Có gì không phải sao?

Bạch Viên càng lúc càng lùi ra xa. Ra dấu hiệu bảo chàng ném thiếu niên thư sinh ra ngoài.

Lúc này cho dù Long Bình có thông minh hơn gấp mười lần cũng không sao hiểu được sư phụ chàng đang sợ hãi điều gì, tại sao Bạch Viên bỗng dưng có cử chỉ lạ lùng như vậy! Cúi đầu nhìn lại chàng thư sinh trong lòng mình, gương mặt tuấn tú trắng bệch giờ đã có chút hồng.

Giữa chàng với Bạch Viên có tình thầy trò, còn đối với chàng thư sinh kia chẳng qua mới gặp lần đầu, nhưng hãn đang bị thương đang dần dần tỉnh thì chàng đâu nỡ nhẫn tâm ném hãn ra ngoài trong lúc tuyết giăng đầy trời, gió lạnh thấu xương như vậy.

Long Bình cảm thấy khó xử vô cùng, một bên là sư phụ còn một bên là tấm

lòng nhân hậu, chàng đang nài nỉ Bạch Viên:

– Sư phụ, chờ hẩn tỉnh lại, phục hồi nguyên khí, đệ tử lập tức đưa hẩn rời khỏi chốn này!

Bạch Viên không ngừng xoa tay lắc đầu, thấy không thể cải biến được tình thế cuối cùng hẩn tung người ra khỏi đại điện mất dạng.

Long Bình thủy chung vẫn không hiểu được, thật sự đã có chuyện gì xảy ra. Đầu óc rối bời, suy nghĩ mông lung cứ ngời ngời ngẩn xuất thần như vậy.

Không biết bao lâu sau, bỗng thấy thiếu niên thư sinh khe khẽ cựa mình kéo Long Bình trở về thực tại.

Cúi đầu nhìn xuống, thấy thiếu niên thư sinh hai mắt mở to nhìn chàng chăm chăm, thì ra hẩn đã tỉnh lại Long Bình cả mừng vội hỏi:

– Huynh đài cảm thấy thế nào?

Thiếu niên thư sinh cười nhẹ hỏi:

– Người vừa cứu ta thoát nạn phải không?

Nghe khẩu khí của hẩn có vẻ như không tin đó là sự thật, Long Bình cảm thấy không vui trong lòng, nghĩ thầm:

“Rõ ràng người còn nằm sờ sờ trong lòng ta, không phải ta cứu người thì còn ai vào đây nữa”? Thiếu niên thư sinh lại mỉm cười, nụ cười của gã có sức lôi cuốn lạ. Chỉ một nụ cười ấy cũng đủ làm mềm gan thép, đừng nói chỉ Long Bình.

Tuy chàng cảm thấy không vui trong lòng nhưng không thể phát tiết được đành gật đầu nhẹ, tỏ ý xác nhận câu hỏi của gã là đúng. Trong khi đó đôi mắt chàng như dán chặt vào gương mặt của thiếu niên thư sinh chờ đợi nụ cười tiếp theo của gã.

Đột nhiên thiếu niên thư sinh ra tay nhanh như chớp giáng vào mặt Long Bình một cái tát. Bất thần không kịp né tránh, “Bốp” một tiếng thật kêu, má chàng lãnh trọn một chưởng như trời giáng. Long Bình nằm mơ cũng không tưởng tượng được gã thiếu niên thư sinh lấy oán trả ân như vậy.

Máu như sôi trong huyết quản tuy từ nhỏ chàng bị người đánh đập hiếp đáp quen rồi, nhưng trong tình huống này không thể không nổi giận được.

Bỗng chàng nhớ đến Bạch Viên sư phụ, thảo nào người không ngừng hối thúc chàng ném hẩn ra khỏi cửa. Thì ra người biết trước hẩn là đứa tiểu nhân hạ tiện, không biết gì đến ân nghĩa.

Long Bình vùng đứng dậy, mày kiếm xéch ngược, trợn mắt nói:

– Ta cãi lệnh sư phụ giữ người lại trong chùa, một lòng cứu người thoát chết, kết quả được đền bù bằng một chưởng. Hừ! Mạng của người do ta cứu được giờ trả lại cho ta!

Dứt lời định hùng hổ xông lên.

Bỗng thấy thiếu niên thư sinh lại nở một nụ cười, hướng về Long Bình, ôm quyền khom người thật thấp nói:

– Xin huynh đài bớt giận, tiểu đệ không phải đồ vong ân bội nghĩa. một chưởng lúc nãy thật tình còn có dụng ý khác, đáng tiếc bây giờ không tiện nói rõ, nhưng về sau huynh đài sẽ hiểu, chừng đó tiểu đệ sẽ lại tạ tội với huynh đài.

o O o